Cơm Ngươi

CƠM NGUỘI
Bản quyền © Anna Bùi, 2026
Công ty Cổ phần Sách Omega Việt Nam hợp tác xuất bản bìa mềm, tay gấp, 2026

Công ty Cổ phần Sách Omega Việt Nam - thành viên của Alpha Publishing Group.

CÔNG TY CP SÁCH OMEGA VIỆT NAM (OMEGA PLUS) thành lập tháng 9/2016 tự hào là một trong những đơn vị hàng đầu trong lĩnh vực xuất bản và phát hành sách tại Việt Nam. Với nhiều năm kinh nghiệm, Omega Plus đã khẳng định vị thế của mình trong ngành xuất bản bằng việc xuất bản và phát hành các xuất bản phẩm giá trị và cung cấp các dịch vụ xuất bản sách chất lượng cao, đáp ứng nhu cầu đa dạng của thị trường. Chúng tôi cung cấp dịch vụ xuất bản sách toàn diện, từ Mua bản quyền/Chấp bút, Dịch, Hiệu đính, Biên tập, Dàn trang, Thiết kế bìa, Xin Giấy phép Xuất bản đến In ấn,Truyền thông & Phát hành sách.

Không phần nào thuộc sở hữu của Tác giả Anna Bùi và Công ty Cổ phần Sách Omega Việt Nam trong xuất bản phẩm này được phép sao chép, lưu trữ trong hệ thống truy xuất hoặc truyền đi dưới bất kỳ hình thức nào hoặc bằng bất kỳ phương tiện nào gồm điện tử, cơ khí, sao chụp, ghi âm hoặc mọi hình thức và phương tiện khác mà không có sự cho phép trước bằng văn bản của tác giả Anna Bùi và Công ty Cổ phần Sách Omega Việt Nam.
Chúng tôi luôn mong muốn nhận được những ý kiến đóng góp của quý vị độc giả để sách ngày càng hoàn thiện hơn.

Biên mục trên xuất bản phẩm của Thư viện Quốc gia Việt Nam
Anna Bùi
Com nguội / Anna Bùi. - H. : Thế giới ; Công ty Sách Omega Việt Nam, 2026. - 188 tr. ; 21 cm

1. Văn học hiện đại 2. Tự sự 3. Việt Nam
895.9228408 - dc23
TGL0399p-CIP

Góp ý về sách, liên hệ về bản thảo và bản dịch: info@omegaplus.vn
Liên hệ ebooks, hợp tác xuất bản và truyền thông trên sách: truyenthong@omegaplus.vn
Liên hệ dịch vụ bản quyền, xuất bản, ký gửi và phát hành: dichvu@omegaplus.vn

Anna Bùi

Cơm Ngươi

ĐỒNG HÀNH XUẤT BẢN
NHÀ XUẤT BẢN THẾ GIỚI

Mục lục

Có thể gọi tên một sự đốn ngộ? 7

Lời tựa 12

Prologue: Cue 0 15

Act I

Chương 1 Cơm nguội 19

Chương 2 6 giờ 60 phút 30

Chương 3 3 cm 39

Chương 4 Cửa phòng 46

Chương 5 Người lạ và Quái vật 53

Act II

Chương 6 "Con không chúc mẹ may mắn à?" 65

Chương 7 0,01% 70

Chương 8 Nội Bài 86

Chương 9 L's Place 100

Chương 10 Vở diễn một khán giả 113

Chương 11 Chicago 127

Chương 12 Kohibito....139
Chương 13 “Chào mẹ, con tên là...”....145

Act III

Chương 14 “Mẹ ơi, chờ con nhé!”....155
Chương 15 Con yêu mẹ....165

Epilogue....170
Lời cảm ơn....174
Cơm nguội – Sự chân thực của tận cùng cảm xúc....184

Có thể gọi tên một sự đốn ngộ?

Thật sự là sau khi đọc xong cuốn sách *Cơm nguội* của Siêm (tên gọi thân mật của Bùi Khánh An, ghi dấu mối tình lãng mạn của ba mẹ Chí Trung – Diễm Hạnh trong chuyến du lịch Campuchia), tôi mới một lần nữa thừa nhận: Hiến pháp Việt Nam quy định người đủ 18 tuổi là người trưởng thành, là rất sát thực.

Bước vào tuổi 17 rừng rực năng lượng và ắp đầy những khát vọng chinh phục cả thế giới, dẫn dắt cả cộng đồng (ít nhất là cộng đồng bè bạn cùng trang lứa), Khánh An đã bất ngờ gặp một trạng huống nằm ngoài tất cả mọi dự định và kế hoạch bay lên chiếm giữ tương lai. Mẹ ốm. Mẹ mắc bệnh hiểm nghèo. Mẹ suy kiệt dần. Và mẹ đã ra đi, khi Khánh An vừa bước vào tuổi 18.

Cái ngày định mệnh khi mẹ sửa soạn đi kiểm tra sức khỏe định kỳ, câu chuyện viết:

Mẹ hỏi Khánh An:

- Con không chúc mẹ may mắn à?

- Con chúc mẹ may mắn.

Đó là chi tiết mang đầy tính dự cảm chẳng lành mà không ai có thể nghĩ đến. Nhưng đó là một câu nói thuận theo gần như là duy nhất của cô gái 17 năm lớn lên với suy nghĩ mình là trung tâm vũ trụ trong gia đình, mình là đại diện của thế hệ tiên tiến, mẹ là đại diện của thế hệ lạc hậu. Mẹ, như tất thảy các bà mẹ khác, suốt ngày chăm con ăn, con uống, con học ngoại ngữ, con chơi nhạc, con tập bơi, mong muốn con sinh hoạt ngăn nắp, con ăn mặc tươm tất, con học hành trôi chảy (trôi chảy chứ không nhất thiết phải quá giỏi giang)... Mẹ Diễm Hạnh là người luôn tiếp thu và áp dụng những phương pháp nuôi dạy con khoa học, hiện đại. Tôi vẫn thường khen vụng Diễm Hạnh không chỉ một đôi lần, với chồng nó (con trai đỡ đầu của tôi):

- Con ạ. Cái hay nhất của mẹ nó là nuôi dạy con cái rất tốt. Điểm ấy là hơn biết bao nhiêu người đàn bà khác rồi đấy.

Hơn rất nhiều người đàn bà khác, nhưng mẹ Diễm Hạnh vẫn thường xuyên, hằng ngày, hằng tháng, hằng năm chịu thua những lý sự đầu đời của cô con gái đầy tư chất nghệ sĩ và khả năng phản biện, có thể nói là bùng nổ khả năng phản kháng cao độ, không chỉ với gia đình mà là với cả thế giới. Hay Gen Z là thế?

Câu chuyện được viết với những sự kiện kéo dài trong một năm, từ lúc mẹ phát bệnh đến lúc mẹ từ giã cõi đời. Khánh An ban đầu không chấp nhận sự thật như huyễn tưởng ấy, đến khi dần dà hiểu biết sự vô thường của kiếp người. Câu chuyện kể những trăn trở, biến động trong tâm tưởng và hành động của cô gái du học sinh từ khi bước chân sang xứ sở được mệnh danh là xứ sở tự do trong năm đại học đầu tiên, xung quanh hai nhân vật chính là TÔI và MẸ. Các nhân vật khác đều chỉ là hậu cảnh. Thật vậy, sự giác ngộ không thể quá ầm ào, nó cần một trạng thái đối diện thẳng thắn trong không gian giả tưởng là sự tĩnh lặng hầu như tuyệt đối. Kể cả khi, như câu chuyện miêu tả, Khánh An chủ ý nhất định không đọc tin nhắn đoán trước sẽ không an lành về bệnh trạng của

mẹ trong đêm sinh nhật tuổi 18 ở nơi xa xứ, giữa không gian âm nhạc náo động và những điệu nhảy cuồng nhiệt. Thực ra, đó chính là khoảng lặng giữa tâm bão, hàm chứa sự kinh hãi tột độ. Con người dù biết trước nhưng vẫn có chút mơ hồ khó tin. Nhận thức vốn là một quá trình không đơn giản. Một năm, Siêm thực sự đã trải qua một quá trình giác ngộ dài dằng dặc và khó khăn. Không, phải gọi tên chính xác đó là sự đốn ngộ. Mặc dù đó đâu phải là sự biến hóa trong một sát na, trong một thời khắc, thậm chí là trong một hồi chuông chưa hết tiếng ngân dài. Bao nhiêu lần tranh cãi kịch liệt hay phản kháng âm thầm, và bao lần mẹ đã bất lực rơi nước mắt, Khánh An đã không giấu giếm. Đó chính là sự thể hiện nhân cách tốt của một cây bút văn học phi hư cấu trẻ.

Có lần, sau khi dứt cuộc trò chuyện trên giường bệnh qua camera với con gái bên Mỹ, Diễm Hạnh mỉm cười nói cùng tôi:

- Bà ơi, Siêm đã bắt đầu trưởng thành. Nhưng cái giá của sự trưởng thành ấy có phải là quá đắt không bà? Nếu như con không ốm...

Số phận của mẹ quả là quá ngặt nghèo. Nhưng Khánh An cũng như ba và em cùng gia đình nội ngoại, bầu bạn, đồng nghiệp của mẹ cùng những người thầy thuốc trong và ngoài nước đã bằng mọi cách, nỗ lực cứu giúp mẹ cho đến phút chót cuộc đời, để Khánh An kịp bay nửa vòng Trái Đất, trở về nắm tay mẹ lần cuối và thốt thầm trong tim:

- Mẹ ơi, con yêu mẹ!

Tin rằng khi bay sang miền trời mây trắng, mẹ Diễm Hạnh đã vô cùng thanh thản, thảnh thơi. Cuốn sách mang tên *Cơm nguội*. Và khi đọc, bạn sẽ hiểu rằng, tại sao cuốn sách lại mang tên như thế. Khánh An yêu mẹ không theo cách tự nhiên, đơn thuần như bao đứa trẻ khác. Đơn giản bởi vì Khánh An là Khánh An, mẹ đã sinh ra và nuôi dạy nên một Khánh An như thế. Rồi Khánh An đã tự trưởng thành như thế.

– *Nhà báo* Vũ Thị Tuyết Nhung

Lời tựa

Từ khi còn nhỏ, tôi đã quen với việc luôn có mẹ ở nhà. Mỗi sáng thức dậy, mở cửa phòng ra là đã nghe tiếng xoong nồi va vào nhau trong bếp, ngửi thấy mùi thức ăn thơm nức mẹ đang chuẩn bị cho cả nhà. Có những ngày tôi chẳng để ý mẹ đang làm gì, cũng chẳng nhớ hôm ấy mẹ đã nấu món gì. Mẹ chỉ đơn giản là luôn ở đó, trong căn bếp ấy, trong những buổi sáng ấy, trong một nhịp sống quen thuộc đến mức tôi chưa từng nghĩ rằng nó có thể thay đổi.

Rồi tôi bắt đầu tập tễnh bước vào cuộc sống của một người lớn tập sự, với những buổi học, những cuộc hẹn, những công việc và những điều ngoài kia lúc nào cũng có vẻ quan trọng hơn một bữa cơm ở nhà. Tôi thường lỡ mất những bữa

cơm với gia đình, trở về khi mẹ đã ăn xong từ lâu, căn bếp cũng dọn gần hết, chỉ còn phần cơm mẹ để riêng trong nồi. Tôi mở nắp, xới ra bát rồi cho vào lò vi sóng hâm lại. Có những hôm tôi giận mẹ, nhất quyết không xuống ăn, để mặc mẹ gọi vài lần rồi thôi. Phần cơm của tôi lại được cất vào tủ lạnh, nằm đó thêm vài ngày, đến khi những hạt cơm khô quắt lại thì tôi đem bỏ đi.

Tôi đã lớn lên cùng những phần cơm như thế mà chưa bao giờ thực sự để ý đến chúng. Mẹ để phần thì tôi ăn, cơm nguội thì hâm lại, hết cơm thì hôm sau mẹ lại nấu. Mọi thứ cứ lặp đi lặp lại như một lẽ dĩ nhiên, như mặt trời lại mọc rồi lặn. Còn tôi thì vẫn cứ là đứa con như thế.

Đến khi nhìn lại, tôi mới nhận ra những điều mình nhớ về mẹ lại nằm ở những khoảnh khắc bình dị nhất hiện hữu trong cuộc sống hằng ngày.

Và có lẽ đó cũng là lý do tôi viết cuốn sách này.

Tôi không kể về một người mẹ hoàn hảo, hay đi tìm một cách thật đẹp để nói về tình yêu. Cũng không phải để biến câu chuyện của chúng tôi trở nên vĩ đại. Tôi chỉ muốn giữ lại mẹ, theo

đúng cách tôi đã từng nhìn thấy: trong căn bếp, bên mâm cơm, trong những lần chờ cửa, trong những câu hỏi vụn vặt, và trong tất cả những điều nhỏ bé mà ngày ấy tôi chẳng buồn để tâm.

Bởi có lẽ, đến cuối cùng, thứ tôi muốn giữ lại nhất không phải một kỷ niệm lớn lao nào.

Chỉ là một phần cơm được để lại trong nồi.

Và một người vẫn còn ở đó để gọi: "Về ăn cơm đi."

PROLOGUE

Cue 0

"Mẹ đang ngủ".

Không ai nói mẹ hôn mê. Không ai nói mẹ sắp mất. Chỉ có tiếng máy, tiếng điều hòa, tiếng nhạc Phật, mùi bệnh viện. Có một bàn tay rất ấm. Một bàn tay không còn đủ sức để nắm chặt. Tôi ngồi bên cạnh. Lần đầu tiên trong rất nhiều năm rồi, tôi gọi: "Mẹ ơi, con yêu mẹ..." Rồi dừng lại. Tôi nhận ra, mình chưa từng gọi mẹ bằng giọng như thế. Suốt cả cuộc đời tôi đã nghĩ, mình sẽ còn rất nhiều lần trong đời để gọi.

Có lẽ mọi câu chuyện đều bắt đầu từ kết thúc của nó.